

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Mark Twain

AVENTURILE
lui
HUCKLEBERRY
FINN

Traducere din limba engleză de
STELIAN DAN

LITERA

București

- 1895 Vara, Twain pornește într-un turneu în jurul lumii, pentru a-și achita datoriile. Citește din opera lui în o sută de orașe din America, Asia, Australia, Africa de Sud.
- 1896 Își încheie turneu în vară, la Capetown și pleacă în Anglia. Între timp, în SUA, i-a apărut, fără semnătură, volumul *Personal Recollections of Joan of Arc (Amintirile personale ale Ioanei d'Arc)*. Cu semnătură îi va apărea volumul *Tom Sawyer, Detective and Other Stories (Tom Sawyer detectiv și alte povestiri)*.
În august moare de meningită fiica lui Twain, Susy, rămasă la Hartford.
- 1897 Apare volumul *Following the Equator (Urmând linia Ecuatorului)*, publicat în Anglia sub titlul *More Tramps Abroad (Alte raite prin străinătate)*. În 1897-1900 Twain locuiește la Viena și la Londra, precum și în Elveția.
- 1898 În revista *Harper Magazine* îi apare articolul „Stirring Times in Austria“ („Vremuri agitate în Austria“). Twain începe să-și scrie *Autobiografia*.
- 1899 Începe să apară, la editura American Publishing Company, așa-numita „Uniform Edition“ a operelor lui Twain (în 22 volume).
- 1900 În octombrie Twain se întoarce în Statele Unite și se stabilește la New York, unde desfășoară o intensă activitate publicistică și oratorică.
- 1903 Toamna, pleacă în Italia împreună cu familia, deoarece soția lui este grav bolnavă și i se recomandă „o schimbare de aer“.
- 1904 La 5 iunie moare, într-o casă de lângă Florența, Olivia Langdon Clemens, soția scriitorului. Acesta se întoarce în SUA și se stabilește la New York. Apare *Extracts from Adam's Diary (Fragmente din jurnalul lui Adam)*.
- 1906 Publică, într-un tiraj limitat, și fără semnătură, eseu filosofic *What is Man? (Ce este omul?)*. Apare *The \$ 30 000 Bequest (Moștenirea de 30 000 dolari)*.
- 1907 La 26 iunie i se decernează, la Oxford, titlul de doctor în litere (conferit și lui Rudyard Kipling etc.).
- 1908 Vara, se stabilește la Redding (Connecticut), într-o vilă anume construită pentru el de către arhitectul Howells, fiul prietenului său, și botezată Stormfield.
- 1909 Moare în ziua de 21 aprilie, la Redding.

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	10
Capitolul 3	20
Capitolul 4	27
Capitolul 5	32
Capitolul 6	39
Capitolul 7	50
Capitolul 8	60
Capitolul 9	76
Capitolul 10	82
Capitolul 11	88
Capitolul 12	100
Capitolul 13	111
Capitolul 14	119
Capitolul 15	126
Capitolul 16	135
Capitolul 17	148
Capitolul 18	161
Capitolul 19	179
Capitolul 20	192

Capitolul 21	206
Capitolul 22	221
Capitolul 23	229
Capitolul 24	238
Capitolul 25	248
Capitolul 26	259
Capitolul 27	271
Capitolul 28	282
Capitolul 29	296
Capitolul 30	311
Capitolul 31	316
Capitolul 32	330
Capitolul 33	339
Capitolul 34	349
Capitolul 35	358
Capitolul 36	369
Capitolul 37	377
Capitolul 38	387
Capitolul 39	397
Capitolul 40	405
Capitolul 41	414
Capitolul 42	424
Ce-ar mai fi de scris?	436
Tabel cronologic	439

The Adventures of Huckleberry Finn
Mark Twain

LITERA®
Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Aventurile lui Huckleberry Finn
Mark Twain

Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Sorin Petrescu, Ana Ion
Corector: Nicoleta Arsenie
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK
Aventurile lui Huckleberry Finn / Mark Twain
- București : Litera, 2024

ISBN 978-630-342-477-4
087.5

Capitolul 1

Nu aveți cum să mă cunoașteți decât dacă ați citit cartea *Aventurile lui Tom Sawyer*, dar oricum nu contează. Cartea aia a fost scrisă de Mark Twain, iar cele relatate sunt adevărate. A mai pus și de la el, pe ici, pe colo – o nimica toată –, dar îndeobște tot ce a spus a fost adevărat. Nu-i mare scofală. Toți mințim. Poate doar mătușa Polly, văduva Douglas sau, cine știe, Mary, nu.

În carte era vorba și de Polly, mătușa lui Tom, și de Mary, și de văduva Douglas – și, precum v-am mai zis, în afară de unele lucruri trase de păr, cartea spunea adevărul-adevărat.

Aventurile lui Tom Sawyer se termina cam așa: Tom și cu mine ne-am îmbogățit după ce am găsit banii ascunși de tâlhari în peșteră. Partea fiecăruia a fost șase mii de dolari de aur. Un munte de bani, când îi puneai unul peste altul. Judele Thatcher i-a luat și i-a pus să facă dobândă, câte un dolar pe zi, tot anul, adică o grămadă de bani, cu care nu mai știai ce să faci. Văduva Douglas m-a înfiat, jurându-se

să facă din mine „om ivilizat”. Îmi venea tare greu să stau mereu în casă, din pricina văduvei care era foarte așezată și tipică în tot ce făcea. De-aia, când n-am mai putut să rabd, am șters-o. Mi-am pus zdrențele și m-am mutat iar în butoi, bucuros că-s liber. Dar Tom Sawyer m-a găsit și mi-a dat de veste că are de gând să pună pe roate o bandă de hoți, în care, dacă m-aș întoarce la văduvă și m-aș face băiat cuminte, aș putea intra și eu.

Așa că m-am întors. Văduva a început să bâzâie, zicând că-s o biată oaie rătăcită și multe altele, ce-i drept, fără nicio răutate din parte-i. Apoi m-a îmbrăcat din nou în hainele alea noi, în care transpiram și mă simțeam ca legat. Și atunci vechea poveste a început din nou. Când văduva suna clopoțelul pentru cină, trebuia să dau fuga numaidecât și, odată așezat la masă, n-aveam voie să încep să mănânc: trebuia să aștept până ce văduva, cu bărbia în piept, binecuvânta bucatele, cu toate că nu le lipsea nimic, atât doar că fiecare fel era pregătit în alt vas. Când le pui pe toate într-o strachină e altceva: se amestecă între ele, devin mai gustoase și ți-e mai mare dragul să le mănânci.

După cină, văduva își lua cartea și începea să-mi povestească despre Moise și coșulețul de papură. La început ardeam de nerăbdare să știu ce-i cu el, dar când am aflat că Moise răposase de mult, nu m-am mai sinchisit de el, pentru că, între noi fie vorba, nu prea mă înnebunesc după morți.

Odată, când am vrut să fumez o pipă, i-am cerut voie. Dar ți-ai găsit! Zicea că nu-i frumos, că-i un obicei mitocănesc și că ar trebui să mă las de fumat. Așa-s unii oameni. Se apucă să ponegrească niște lucruri de care n-au habar! Văduva îi tot dădea zor cu Moise, unul care nici măcar nu-i era rudă și care, mort fiind, nu mai putea fi de folos nimănui; în schimb, mă învinuia de o treabă care, orice s-ar zice, tot era bună la ceva. Unde mai pui că și văduva trăgea tutun, dar ea avea tot dreptul, cică.

Soră-sa, domnișoara Watson, o fată bătrână, cu ochelari pe nas și cam sfrijită, care de câteva zile venise să stea la ea, mi-a pus în față un abecedar. M-a chinuit așa cam un ceas, până a potolit-o văduva. Eram la capătul răbdărilor. O oră întreagă după aceea m-am plictisit de moarte, simțeam că înnebunesc. Miss Watson mă cicălea mereu: „Huckleberry, ia-ți picioarele de-acolo”, „Huckleberry, nu sta cocoșat, stai drept”. Și reîncepea: „Huckleberry, nu mai căsca și nu te mai întinde așa. De ce nu încerci să te porți cum se cuvine?” Când a început să-mi vorbească despre iad, i-am spus cinstit că mi-aș dori să ajung acolo. Asta a scos-o din sărite, măcar că n-o spuseseam cu răutate. Nu voiam decât să plec – oriunde, numai să plec; doream o schimbare, oricare ar fi fost.

Mi-a zis atunci că nu trebuie să vorbesc așa, că ea n-ar fi spus niciodată una ca asta și că, în ce-o privea, va face totul ca să ajungă în rai. Cât despre mine, socotind că nu-i nicio scofală să mă duc într-un loc unde o să vină și ea, m-am

hotărât să nu-mi dau silința s-o însoțesc. Firește că nu i-am spus-o, ca să n-o ațâț și mai mult – ar fi clevetit la nesfârșit.

Domnișoara Watson îi tot dădea înainte cu raiul. Așa-i era felul: când începea să-i turuie gurița, nu era chip s-o oprești. În rai – zicea ea – oamenii n-au altă treabă decât să se plimbe toată ziua și să cânte la harfă, în vecii vecilor. După părerea mea, nu era cine știe ce pricopseală, însă nu i-am spus nimic. Am întreat-o numai ce crede, oare Tom Sawyer ar putea nimeri și el în rai? „Firește că nu!” mi-a răspuns ea. M-am bucurat din cale-afară: nu de alta, dar voiam să fiu împreună cu Tom.

Domnișoara Watson m-a tot bătut la cap, până am simțit că obosesc și că innebunesc. În curând, au fost chemați în casă și negrii și, după rugăciune, toată lumea s-a dus la culcare. Am urcat în odaia mea, cu un capăt de lumânare în mână; l-am pus pe masă, m-am așezat pe un scaun lângă fereastră și am încercat să mă gândesc la ceva vesel, dar degeaba. Mă simțeam atât de singur, încât aș fi vrut să mor. Stelele străluceau și frunzișul copacilor fremăta jalnic. De departe se auzea țipătul unei bufnițe, bocind pesemne vreun mort. Apoi o cioară a început să cârâie și un câine să urle, semn că cineva avea să moară. Iar vântul îmi tot șoptea ceva la ureche și, nepricepând ce-mi spunea, mă treceau fiori reci. Dinspre pădure s-a auzit apoi zgomotul pe care-l stârnesc strigoii când vor să ne spună ce au pe suflet și nu se pot face înțeleși; negăsindu-și odihnă în mormânt, sunt nevoiți să bată drumurile și să se tângue

noaptea. Eram atât de abătut și de înfricoșat, încât tare aș fi vrut să am pe cineva lângă mine. Curând, un păianjen începu să mi se cațare pe umăr; i-am făcut vânt și a picat taman în flacăra lumânării. Până s-apuc eu să mă mișc, se și mistuise. Știam că e semn rău și că-mi aducea nenorocire – n-aveam nevoie de cineva să mi-o spună. Și m-a cuprins un tremurat, de era cât pe ce să-mi cadă țoalele de pe mine. M-am sculat și am ocolit de trei ori scaunul făcându-mi cruce de fiecare dată. Apoi mi-am legat cu un capăt de ață o șuviță de păr, ca să alung vrăjitoarele. Dar nu prea aveam eu încredere în chestia asta. Asemenea vrăji are rost să le faci când pierzi o potcoavă găsită, pe care voiai s-o atârni deasupra ușii, dar n-am auzit încă pe nimeni să spună că în felul ăsta ai putea scăpa de ghinion, după ce-ai omorât un păianjen.

M-am așezat din nou, tremurând ca varga, și mi-am scos luleaua. Acum nu era primejdie să afle văduva, fiindcă în toată casa domnea o liniște de mormânt. După ceva vreme, am auzit cum bate orologiul târgului – bang! bang! – de douăsprezece ori, apoi s-a lăsat din nou tăcerea, mai adâncă decât înainte. Dar în curând am auzit trosnind o creangă undeva în desișul copacilor – ceva se mișca pe-acolo. Am stat așa, fără să clilesc, trăgând cu urechea. Am deslușit cu greu un mieunat, colo jos. Strașnic! Am mieunat și eu încetișor de tot, am stins lumânarea și am sărit de pe fereastră pe acoperișul șopronului. De-acolo m-am lăsat în jos și m-am strecurat tiptil printre copaci. Tom Sawyer era, firește, acolo. Mă aștepta.

Capitolul 2

Am pornit cătinel spre marginea grădinii văduvei pe o potecă pierdută printre copaci, aplecându-ne ca să nu ne lovim cu capul de crengi. Tocmai când treceam prin fața bucătăriei, m-am împiedicat de o rădăcină și am căzut cu zgomot. Ne-am ghemuit la pământ, ținându-ne răsuflarea. Jim, negrul cel mare al domnișoarei Watson, ședea în pragul bucătăriei – îl vedeam bine, fiindcă în spatele lui pâlpâia o lumină. S-a ridicat și, întinzându-și gâtul, a ascultat cam un minut; apoi a strigat: „Cine acolo?” A mai tras puțin cu urechea, apoi a pășit cu băgare de seamă și s-a oprit chiar alături de noi. Mai c-am fi putut să-l atingem cu mâna. Am stat așa nu știu câte minute, fără să zicem nici „păs”, și pe deasupra mai eram și lipiți unul de altul. Mă apucase o mâncărime undeva, pe la gleznă, dar nu îndrăzneam să mă scarpin. Pe urmă a început să mă mănânce urechea, apoi spinarea, tocmai între umeri. Simțeam că mor dacă nu mă scarpin. De-atunci am

băgat de seamă de multe ori că, dacă te afli într-o societate simandicoasă sau la vreo înmormântare – sau dacă te duci la culcare când nu ți-e somn –, deci când ești într-un loc unde nu se cuvine să te scarpini, taman atunci te apucă mâncărimea într-o mie de locuri în același timp.

După un timp, Jim spuse:

– Hei, cine acolo? Unde ești? Să-mi sară ochii dacă n-am auzit ceva.

Aha, știe Jim ce-i de făcut, șade aici pân' aude iar zgomotu'.

Și se așeză pe pământ, alături de noi. Își rezemă spinarea de un trunchi de copac și-și întinse picioarele, mai-mai să mă atingă. Începu să mă mănânce nasul așa de tare, că-mi dădură lacrimile. Dar nici gând să mă scarpin. Apoi mâncărimea trecu înăuntru și pe dedesubt. Nu mai știam ce să fac ca să stau locului. Cazna asta a ținut numai câteva minute, dar mie mi s-a părut o veșnicie. Acum mă mânca în vreo unsprezece locuri deodată. Simțeam că nu mai pot să rabd nicio clipă, dar m-am hotărât să încerc și mi-am încleștat fălcile. Tocmai atunci Jim începu să răsuflă greu, apoi să sforăie. Parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă!

Tom îmi făcu semn, șuierând printre dinți, și începurăm să ne târâm amândoi de-a bușilea, cu vreo zece pași mai încolo. Tom se opri și-mi șopti că ar fi nostim să-l legăm pe Jim de copac. Nu eram de aceeași părere: dacă se trezea? Ar fi făcut tărăboi și atunci s-ar fi băgat de seamă că fugisem

de-acasă. După un timp, Tom îmi spuse că n-are destule lumânări și că se duce în bucătărie să mai șterpească vreo câteva. I-am zis că n-are rost să încerce – dacă se trezea Jim și venea după noi? Dar Tom zicea că face să încercăm, așa că ne-am furișat în bucătărie și am pus mâna pe trei lumânări, pentru plata cărora Tom lăsă pe masă un bănuț de cinci cenți. Apoi am ieșit. Mă treceau nădușelile de nerăbdare. Dar ți-ai găsit ca Tom să plece! Ținea morțiș să se târască până la locul unde se afla Jim, ca să-i mai joace un renghi. Poate din cauză că eram singur, iar în jur era atâta liniște, mi s-a părut lungă așteptarea.

Imediat ce Tom s-a întors, am luat-o pe potecă, de-a lungul gardului ce împrejmuia grădina, și încet-încet am ajuns în creștetul dealului povârnit, peste drum de casă. Tom îmi povesti cum îi scosese pălăria lui Jim și o agățase de o cracă deasupra lui. Jim se mișcase nițel, însă nu se trezise. După aceea, Jim avea să se laude la toată lumea că fusese fermecat de niște vrăjitoare care-l încălecaseră și cutreieraseră cu el întreg ținutul, aducându-l după aceea la loc sub copac și atârându-i pălăria de o creangă, ca să-i arate cu cine avusese de-a face. După încă o zi, Jim avea să spună că vrăjitoarele i se urcaseră în cârcă și-l călăriseră până hăt departe, la New Orleans. De la o zi la alta, Jim lungea călătoria, ajungând cu vremea să spună că vrăjitoarele îl purtaseră prin întreaga lume, că-l sleiseră de puteri și-i învinetiseră spinarea. Jim era atât de mândru de ce pățise,

că nici nu se mai uita la ceilalți negri. Veneau să-i asculte povestea negrii din împrejurimi și nu era altul mai vestit ca el în tot ținutul. Negrii veniți de departe rămâneau cu gura căscată, măsurându-l cu privirea din cap până-n picioare ca pe nu știu ce minunăție. Negriiăștia au obiceiul să stea pe întuneric în bucătărie, lângă focul din vatră, și să sporovăiască despre vrăjitoare. De câte ori vreunul dintre ei începea să vorbească, dându-și aere că știe tot, Jim îi reteza vorba:

– Hm! Ce știi tu despre vrăjitoare?

Iar negrul cu pricina făcea fețe-fețe și trebuia să se așeze undeva, mai în fund.

Jim n-avea să se mai despartă niciodată de bănuțul acela de cinci cenți, pe care și-l legase cu o sforică în jurul gâtului.

Zicea că-i un talisman pe care i-l dăduse diavolul cu mâna lui, spunându-i că poate lecui cu el pe oricine și că poate chema vrăjitoarele de câte ori voia, dacă șoptea vreo câteva vorbe talismanului. Nu spunea însă niciodată care erau vorbele. Veneau la el negri din toate colțurile ținutului și-i dăruiau tot ce aveau la ei, numai să le arate bănuțul de cinci cenți. Dar se fereau să-l atingă, știind că însuși diavolul îl ținuse în mână. De când îl văzuse pe diavol și fusese călărit de vrăjitoare, Jim nu mai muncea aproape deloc.

Când am ajuns cu Tom pe culmea dealului, ne-am aruncat privirile spre târgul din vale, unde clipeau trei-patru luminițe, pesemne în odăile cu oameni bolnavi. Deasupra

noastră strălucea bolta înstelată, iar jos, lângă târg, șerpuia fluviul, lat de vreun kilometru jumate, grozav de liniștit și măreț. Coborând dealul, ne-am întâlnit cu Joe Harper, Ben Rogers și alți doi-trei băieți care se ascuseseră în tăbăcăria veche. Am dezlegat o barcă și-am pornit la vale pe fluviu, vreo cinci kilometri, până la știrbitura cea mare din coasta dealului, unde am și tras la mal.

Am intrat într-un pâlc de tufe, unde Tom ne-a pus pe fiecare să jurăm c-o să păstrăm taina, apoi ne-a arătat o văgăună în coasta dealului. Tufișurile erau mai dese acolo. Am aprins lumânările și ne-am târât pe brânci în văgăună, cale de vreo două sute de metri, până am dat de larg. Tom începu să cerceteze locurile de trecere și curând se vâri sub un perete în care n-ai fi zis că-i vreo crăpătură. Ne-am târât după el până ce-am ajuns într-un fel de chilioară igrasioasă și rece, unde ne-am și oprit.

– Acum, ne zise Tom, o să înființăm o bandă de tâlhari și o s-o botezăm „Banda lui Tom Sawyer“. Toți cei ce vor să intre în bandă trebuie să depună jurământul și să-l semneze cu sângele lor.

Văzând că toți vor, Tom scoase din buzunar o foaie de hârtie pe care scrisese jurământul și începu să ni-l citească. Zicea așa: că fiecare băiat trebuie să fie credincios bandei și să nu-i dea niciodată în vileag secretele; că dacă cineva făcea vreun rău unui membru al bandei, oricare alt membru al ei, căruia șeful îi porunca să-l omoare pe ticălos cu familie

cu tot, era dator să se supună, neavând voie să mănânce, nici să doarmă până nu-i ucidea pe toți și nu le cresta pe piept câte o cruce – semnul bandei. Niciun străin nu putea folosi acest semn, iar dacă îndrăznea să-l folosească, trebuia judecat și, a doua oară – omorât pe loc. Iar dacă vreun membru al bandei trăda secretele ei, trebuia să i se taie gâtul, și cadavrul lui urma să fie ars și cenușa împrăștiată, iar numele trădătorului urma să fie șters de pe listă cu sânge și nu mai putea fi pomenit niciodată de către membrii bandei, fiind blestemat și sortit uitării pentru vecie.

Toți băieții spuseră că-i un jurământ nemaipomenit de frumos și-l întrebară pe Tom dacă-l ticluise singur.

– În parte, răspuse el, iar restul l-am luat din cărțile cu pirați și hoți; orice bandă care se respectă are un jurământ ca ăsta.

Câțiva își dădură cu părerea că ar fi bine ca familiile băieților care ar trăda secretele bandei să fie omorâte.

– Bună idee! incuviință Tom și adăugă și prevederea asta.

– Dar ce ne facem cu Huck Finn, că n-are familie? întrebă Ben Rogers.

– Păi, n-are tată? zise Tom Sawyer.

– Da, are tată, numai că de la o vreme nu mai e de găsit. Pe vremuri venea beat mort în tăbăcărie și se culca lângă porci, dar de-un an și ceva n-a mai fost văzut pe acolo.

Se apucară să despice firul în patru pe chestia asta și erau cât pe-acți să mă scoată din bandă, sub cuvânt că fiecare

membri trebuie să aibă o familie sau pe cineva care să poată fi omorât, altminteri n-ar fi drept pentru ceilalți. Tăceau toți, buimăciți, neștiind cum s-o scoată la capăt. Eram gata să mă pornesc pe bocit, când deodată îmi dete în gând că domnișoara Watson se potrivea de minune: la nevoie, puteau s-o omoare pe ea.

– Da, merge. E-n regulă! spuseră băieții. Huck poate intra în bandă.

Apoi fiecare își înțepă degetul cu un ac, ca să aibă cu ce iscăli. Mi-am pus și eu pecetea pe hârtie.

– Și-acum, zise Ben Rogers, să vedem cu ce-o să se îndeletnicească banda noastră.

– Numai cu jafuri și omoruri, răspunse Tom.

– Dar ce-o să jefuim? Case, vite sau...

– Fleacuri! Să furi vite sau alte lucruri de-astea nu e jaf, ci găinărie, spuse Tom Sawyer. Noi nu suntem găinari, noi trebuie să lucrăm în stil mare. Suntem tâlhari de drumul mare. Purtăm măști, oprim diligențe și trăsurile pe șosea, omorăm oamenii și le luăm ceasurile și banii.

– E musai să-i omorăm?

– Firește, e mai bine așa. Unii experți sunt de altă părere, dar îndeobște se zice că-i mai bine să-i omori pe toți, afară de ăia pe care putem să-i aducem în peșteră ca prizonieri, până ce îi răscumpează careva.

– Ce mai e și asta?

– Nu știu. Dar așa se obișnuiește, am citit în cărți. Și se înțelege că trebuie să facem și noi la fel.

– Dar cum putem s-o facem, dacă nu știm despre ce-i vorba?

– La naiba, nu pricepeți că e musai? Nu v-am spus că așa scrie în cărți? Nu cumva vreți să faceți altfel decât scrie în cărți, ca să-ncurcați lucrurile?

– E ușor de zis, Tom Sawyer, dar cum naiba să fie răscumpeziți indivizii, dacă nu știm despre ce-i vorba? Asta aș vrea să știu. Dar tu ce crezi c-ar putea să fie?

– Habar n-am. Dar s-ar putea să însemne că-i ținem prizonieri până mor.

– Așa mai merge, nu e rău. De ce n-ai spus-o din capul locului? Îi ținem prizonieri până ce-i răscumpează moartea, numai că pân-atunci au să ne otrăvească viața, au să ne halească toată mâncarea și-au să încerce mereu să fugă.

– Mai las-o-ncolo, Ben Rogers! Cum să fugă când sunt păziți de un gardian, gata să tragă-n ei la cea mai mică mișcare?

– Un gardian? Asta-i prea de tot. Cum adică, cineva să stea aici toată noaptea, fără să-nchidă ochii, ca să-i păzească? Ce prostie! N-ar fi mai bine să pună careva mâna pe-un ciomag și să-i răscumpeze de cum sosesc?

– Nu, fiindcă asta nu-i scris nicăieri. Ascultă, Ben Rogers, ai de gând să faci cum scrie la carte, ori nu? Ce, îți închipui că ăia care au scris cărțile nu știu ce-i bine și ce